

Hledal jsi květinu,
a našel plod.
Hledal jsi pramen,
a našel moře.
Hledal jsi ženu,
a našel duši –
jsi zklamán.

PODZIMNÍ DNY

Podzimní dny jsou průsvitné
a barevné na zlatém pozadí lesa . . .
Podzimní dny se na celý svět usmívají.
Je tak krásné usnout klidným snem
únavou v květech, v koberci zeleném,
když v hlavách ti věnce vína rudými barvami hrají . . .
Sotva už podzimní den co na touhu dá,
nehybně chladné má prsty i duši,
do vidin snů často upadá,
stálý proud bílých vloček tuší . . .

PODMÍNKY

Bez činu
nemohu žít,
přikována k lyře bych zemřela.
A přece je mi lyra na světě nejvyšším darem,
kdybych však jen na ní lpěla,
nebyla bych duše plamenná.
Kdo si s nehty do krve
neprorazí svou spáru ve zdi všedního dne
– ten musí zhynout za zdi –
ten není hoden vidět slunce.

(Září 1918)

PORTRÉT

Za moje drobné písně,
rozmarně hořekující, s přísivitem večerních červánků,
věnovalo mi jaro vajíčko vodního ptáka.

Požádala jsem svého milého,
aby mi na tlustou skořápku namaloval můj portrét.
Namaloval mladou cibuli v hnědé prsti –
a na druhé straně kulatý, měkký kopeček písku.

SETKÁNÍ

Ruku v ruce šly tři panny širou plání.
Potkal je rytíř ve vznošené zbroji.
První panna rozprávěla paže: pojď, lásko!
Druhá panna padla na kolena: ušetř mne, smrti!
Třetí panna se obrátila:
cesta k městu zahýbá doprava.

JÁ

Jsem cizinkou v této zemi,
jež leží hluboko pod úsnivým mořem,
slunce sem nahlíží vlnivými paprsky
a vzduch mi plyne mezi rukama.
Říkali mi, že jsem se narodila v zajetí –
neni tu tváře, jež by mi byla známá.
Byla jsem kámen, který vrhli sem na dno?
Byla jsem plod příliš těžký pro svou větev?
Číhám zde u paty šumícího stromu,
jak se dostanu vzhůru po kluzkých kmenech?
Nahoře se stýkají komihavé koruny,
tam se usadím a budu vyhlížet
kouř z komínů své domoviny . . .

TŘI SESTRY

Jedna sestra měla ráda sladké jahody,
druhá sestra měla ráda rudé růže,
třetí sestra měla ráda věnce mrtvých.

První sestra se provdala:
říká se, že je šťastná.

Druhá sestra milovala z hloubi své duše,
říká se, že je nešťastná.

Třetí sestra se stala světicí,
říká se, že získá korunu života věčného.

MÁ DUŠE

Má duše neumí povídat o pravdě
a žádnou pravdu nemůže poznat,
má duše umí jen plakat a smát se a rukama lomit;
má duše neumí vzpomínat a obhajovat,
má duše neumí rozvažovat a schvalovat.
V dětství jsem viděla moře: bylo modré,
v mládí jsem potkala květ: ten byl rudý,
teď mi po boku sedí cizinec: ten je bezbarvý,
ale já před ním nemám strach větší,
než měla panna před drakem.
Když přišel rytíř, byla panna červená a bílá,
já však mám temné kruhy pod očima.